

Titel: Kapitel V.

Citation: "Kapitel V.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e38551/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

men er affagt. Af den første Betragtning følger Hovedreglen i § 349 og Reglen i § 348 2det Stykke. Af den sidste Betragtning følger de øvrige Regler i § 348 og Undtagelsen i § 349. Hvad denne sidste angaar, maa nemlig Spørgsmaalene og dermed Erklæringen under den angivne Forudsætning erkjendes at være ufuldstændig, thi der udbrædes en udtrykkelig Afgjorelse. Det bemærkes, at Betingelsen er strengere end efter § 332, jfr. herved § 375 Nr. 4 og hvad derom vil blive bemærket. Bestemmelse i §§ 350 og 351 er i alt væsentlig tidligere begrundede. At ogsaa de i § 350 omhandlede Beslutninger maa kunne tages, saalænge Dom ikke er affagt, kan ikke være tvivlsomt. Det kan meget vel være, at det først under Raadslagningerne om Dommen bliver klart for Retten, at der er Grund til at anvende Besøjseserne efter denne Paragraf. Slutningsbestemmelsen i § 351 er hjemlet ikke blot ved Billighedsbetynsyn, men ved den Retgrund, at den ved § 350 2det Stykke hjemlede Besøjses kan er givet Retten til den Sigtede's Fordeel, og at saaledes Røvnernes Erklæring, forsaavidt den indeholder en delvis Frifindelse, ikke kan tilføjedes. Flere Love have i Henhold til denne Betragtning foreskrevet, at under den nye Forhandling udgaa saadanne Punkter, som i den første Erklæring ere afgjorte til Gavn for den Sigtede, af Anklagen. Men praktiske Vanskeligheder kunne møde ved Gjennemførelse af denne Regel. Den her i Overensstemmelse med den sædvanlige Lov foresaaede Regel fører til det samme Resultat, men undgaar hine Vanskeligheder. Naar Røvnernes Erklæring lyder paa Frifindelse, er Dommen kun en Form, og ingen Forhandling finder Sted. I det modsatte Tilfælde finder Forhandling Sted om Straffen, hvorved den i § 354 2det Stykke udtalte Regel er selvfølge. Det Samme gjælder om Reglen i § 355 2det Stykke, idet det naturligtvis forudsattes, at Dommerne ikke have sundet Grund til Anvendelse af § 350.

Kapitel V.

Earlige Bestemmelser om Hovedforhandlingen uden Røvninger.

Kun saa ere de Bemærkninger, som ere fornødne til Forklaring af Bestemmelserne i dette

Kapitel. Afslutningen af Afstemningen over Spørgsmaalene om Skyld og Straf er begrundet ved første Affnit, Kap. X. Som en Folge af denne Afslutning kan den Deling af Forhandlingen, som § 356 muliggjør, være hensigtsmæssig, jfr. str. Lov 1873 § 256. Om den Grundsaetning, at Afstemningen om Skyldspørgsmaalet ikke maa deles, og om den rent formelle Undtagelse, som § 357 hjemler, er det fornødne bemærket paa det nyssangivne Sted; ogsaa kan her henvises til det om Røvningsprocessen Bemærkede. Det følger heraf, at Frifindelse maa blive Folgen, naar Hiertallet erklærer den Sigtede for Ikke-skyldig, selv om det ikke er enigt om Frifindelsesgrunden. I saadant Fald vil Reglen i § 358 3die Stykke undergaa den nødvendige Lempelse, jfr. Motiverne til det tyeste Udkast S. 159—160. Fordringerne til Domsgrundene i § 358, jfr. § 357, sidste Stykke, ere iøvrigt saaledes, som Udkastets Rettsmiddelesheden kræver, og ere i principiel Overensstemmelse med Reglerne i det civile Udkast om Domme i Landrettsfager.

Semle Affnit.

Om Anklage for og Sagens Behandling ved Underretten.

De i fjerde Affnit givne Regler vil, selvfølgelig med Undtagelse af de Bestemmelser i Kap. IV, hvortil der ikke er henvist i § 356, i Almindelighed ogsaa være anvendelige i Sager, der behandles ved Underretten. De Indskrænkninger og Lempelser i denne Regel, der følge af, at Underretten beklædes af en enkelt Dommer, behøve ikke nærmere Omtale. Ved Siden heraf giver Udkastet imidlertid særegne Forskrifter med Hensyn til visse Punkter af Behandlingen, væsentlig begrundede i Hensynet til de ved Underretten behandlede Straffesagers mindre betydelige Karakterer, der tilfødes og kræver lettere Former end ved Landrettsfager. Herved maa der imidlertid atter skelnes imellem de Underrettsfager, som paatales af Statsanklageren, og dem, der paatales af Politiet. Det er, som alt tidligere bemærket, navnlig ved de sidste, at det paapegede Hensyn gjør sig gjældende.